

LA TUIES

—Estic morta de cansament. Els dies que no surto a la "Revista", em quedo tota cruixida de tantes visites.

Diario semanal flamante y lustrado, de avisos, anuncios y esquelas mortuorias
¡ SALE HOY !

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

A Rufasta, en Badalona, le ha pasado una de bona.

Según dicen los que en-
[tienden
en las cosas femeninas
este verano veremos
unas modas peregrinas.
La sensual media de seda
del mapa será esborrada
lo mismo la transparente
que la que no está calada
Y las damas en sus pier-
[nas
solamente llevarán
unos calcetines cortos
que a penas levantarán
un palmo y medio del
[suelo
sin contar con el talón
cuya altura aumentan
[siempre
cuanto más ancianas son.
Pensando en tales refor-
[mas
quien medite, notará
que del revés por com-
[pleto
el mundo moderno está.
Por una falda de cola
suspiraban las chiquillas
en mis tiempos, y ahora
[enseñan
la pierna hasta las rodi-
[llas.
Estaba entonces de moda
la mata, rubia o morena
de cabello abundantísimo;
hoy solo corta melena.
Y hoy manejan las seño-
[ras
unos autos muy lucidos
y otras que son más ex-
[iertas
manejan a sus maridos.
Antes llevaban las hem-
[bras
un corsé, todo tortura
que les estrechaba el ta-

[lle
dándoles gracia y finura.
Hoy ya no hay tales es-
[torbos
que embarazan grande-
[mente
en el cine sobre todo
donde disfruta la gente.
Muslos y tiernas palo-
[mas
gozan de amplia libertad
libertad que emplean, cla-
[ro,
para dejarse cazar
por la mano, muy experta
del corrido ciudadano
que si a una mujer se
[acerca
nunca pierde el tiempo en
[vano.
Yo el domingo en Bada-
[lona,
como puedo demostrar
me divertí grandemente
en la orilla junto al mar
gracias a estas modas
[nuevas
al madrugueo propicias
que permiten, sin escán-
[dalo
toda suerte de caricias.
Fuí, con cierta modistilla
para celebrar la fiesta
a comer el corderito
los dos solos y a la fres-
[ca.
La comida, el automóvil
y después un regalito
me costaron en total
veinte duros y un pi-
[quito.
Y ésta mañana he sabido
que a la chiquilla en cues-
[tión
se la encuentra cada tar-
[de

en un discreto rincón
de una calle del Ensan-
[che
de aquello más concurrir-
[da
todo por quince pesetas
la propina comprendida
¿Que hice el gedeón?
Conformes.
Cuestión de tener pacien-
[cia
y de tamaña aventura
sacar yo mi consecuencia.
Que es muy difícil hoy
[día
el poder determinar
si las cortesanas visten
imitando a las "honrás"
o si éstas para lucirse
copían del principio al
[fin
el vestido y las costum-
[bres
de las zorras de postín.

RUFASTA

corrido fracasado

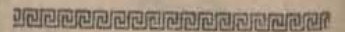

UN CASO

DE AUTO SUGESTION

Nuestro entrañable ami-
go y distinguido sablista
señor Regúlez, pidió ayer
a un conocido amigo que
le dejase el auto para ha-
cer una excursión, y él,
ni corto, ni perezoso, se
lo vendió en el acto a un
individuo, asegurándole
que era de su propiedad.
Esta mañana, claro, en
vista de que no lo devolv-
ría, el dueño del coche,
practicó sus averiguacio-
nes, viniendo en conoci-
miento de lo ocurrido y
mandándole a la cangri.
El señor Regúlez ha de-
clarado que como padece
la manía de las grande-
zas, cuando se vió el co-

che en su poder, se creyó
que era suyo y se lo ven-
dió tranquilamente. Se
trata, pués, de un fenóme-
no de auto sugestión.

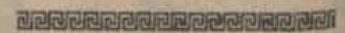

ESPECTACLES TEATRE COMIC

L'èxit dels èxits
Tothom ha d'anar a
veure

LOVE-ME

*El millor espectacle de
Barcelona*

GRAN TEATRE ESPANYOL

Exit colosal

L'obra de la temporada
**ELS FILLS DEL
CARRER**

EDEN

*Conde del Asalto, 12
Tarde y noche:*

De seis tarde a tres
madrugada
Dancing

LAS MIL Y UNA NOCHES

Gran éxito de
**LAS MANICURAS DEL
AMOR**

Tarde y noche
2, Orquestas, 2
con la formidable
— CRIOLLA —
- PARELLADA -
con bandoneón y sierra
argentina

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

Propaganda suggestiva

FN una botiga de papereria que hi ha no gaire lluny de la Reforma, s'exhibeix aquests dies una original i suggestiva propaganda dedicada a certa marca de ploma estilogràfica. En mig d'un camp, força ben imitat, hi ha un ou, un ou enorme que fa pensar en la prehistòria, de dintre el qual surt una ploma.

Les modistetes i mecanògrafes quan surten dels tallers o dels despatxos, s'hi aturen. És natural. Un ou, i encara més quan és tan gran, sempre crida l'atenció de les xicotes. Però ço que els hi fa més gràcia són uns bolets molt grossos pintats de diversos colors, que no estem segurs si semblen de debó o si semblen una mala cosa.

L'altre migdia, hi havien dues noietaes que els contemplaven embadalides.

—Mira-te'ls, què grossos! — deia l'una.

—Ja tens raó! — respongué l'altra, mostrant a la seva companya un bolet verd —. Mai m'hauria pogut imaginar que n'hi haguessin d'aquest color!

Les inscripcions anònimes

LA Companyia del "Gran Metropolitano" admet anuncis a les parets del mateix, però, sigui perquè la propaganda es ressent de la crisi, o bé perquè els preus de tarifa són molt cars, se n'hi posen molt pocs i les parets resten blanques.

Naturalment, els poetes espontànies, que abonden arreu de Barcelona, s'hi entretenen, bó i esperant el tren, posant-hi inscripcions.

A l'estació de Lesseps, l'altre matí que vàrem anar cap a aquells indrets, hi vàrem descobrir aquests versos:

Des d'aquí veig el forat
de l'estació de Fontana,
i jo no sé pas perquè,
me'n recordo de la Tana.

Si sapiguéssim qui és la Tana, els hi assegurem que l'aniríem a veure per a comprovar palpablement què és el que té que la fa semblar al forat de l'estació veïna de la Rambla del Prat.

Una fitase d'en Pich

DON Joan Pich i Pon, ex comissari de l'Exposició, ex senador, ex radical, amo de "El Día Gráfico" i de "La Noche", i president de la Cambra de la Propietat Urbana, és una d'aquells persones que constitueixen a Barcelona una mena d'institució. Si en Pich no existís, caldria inventar-lo. A qui sinó a don Joan, se li podrien penjar aquelles anècdotes de la "sesión interior", "los pronombres del partido", etc., etc.?

Sentat ja doncs, definitivament, que pels xistos

és en Pich una mena de víctima propiciatòria, anem a contar la darrera frase que se li carrega.

Era quan, segons va dir una vegada, els radicals eren a l'Ajuntament "los amos del catarro".

Hi havia sessió a la Casa Gran. S'havien d'aprovar vàries coses sense interès, quan en parlar de l'adjudicació a determinada empresa constructora d'un mur de contenció, surt un de l'oposició i demana que el mur es construeixi per administració.

Discussió, interpellació, passe a votació i don Joan que diu, molt seriós:

—Jo, senyors, vaig a votar pel mur contenciós-administratiu...

Efusions

EN una societat recreativa barcelonina on hi ha servei de bar, hi han posat una llista amb els preus de les consumacions. Comença aixís:

"Efusiones: 50 céntimos."

Si les efusions són amb la xicoteta, ho trobem barato...

L'hortolà de Sant Boi

—Res, estic ben decidida: de cap de les maneres vull falta al meu marit anant a casa d'un amic seu com l'Albert. Si l'Albert vol alguna cosa, que vingui aquí!

RECORDS DE MA TERRA

AQUEST no és el títol de cap sardana nova del gran Pepet Serra. Es una anècdota nova, que jo vos la vull contar i què estic segur que guardareu entre les bones.

Això passava a casa d'un diplomàtic que donava un ball de trajos a profit d'un assil de cegs de dos ulls. La Providència encara no s'ha atrevit a fer cegs dels tres.

Una de les masqueretes, que no és altra que l'esplèndida muller de l'il·lustre diplomàtic, va causar sensació en entrar als salons, pel seu original disfràs. Figureu-vos que no portava més que quatre plomes al cap, uns braçalets, un collar de perles i tot el cos nu, però pintat damunt de la pell hi duia un mapa del país d'on era cònsol el seu marit.

Els ulls dels assistents no s'apartaven de damunt del cos de la superba dona, però com que es tractava de gent educada, ho feien amb tot el dissimul possible. Sols n'hi hagué un, que es veu que tenia més barra que els altres, que es calà les ulleres, vinculà el cos davant de la consolesa i fità els ulls en el llç més compromés de la seva persona.

—Vol fer el favor d'un xic més de discreció — li digué el cònsol en un tó aspre que no admetia rèplica.

—Perdoni, senyor cònsol—contestà molt fresquet l'interpel·lat — Però, veu aquí, aquí al mig mateix...?

—Sí, què hi ha a n'aquí? — preguntà el cònsol a punt d'esclatar.

—Doncs, aquí és el meu poble! Fixi's!..

El cònsol no tingué més remei que callar i mossegat-se la llengua...

Vanda Rhota

—Una altra floreta? Avui sembla que tots els joves s'ho hagin dit!
 —Es clar, dona: les noies no han d'ésser pas elles mateixes a tirar-se-les!

LA DESESPERACIO DEL SAXOFON

ARA vos explicarem el perquè el senyor Pancràs, saxofon primer de la banda "El suspiro líric", va matar a la seva dona. Acabava d'arribar de Llofriu, on havia anat a "fer" la festa major, i havia pogut agafar encara

el darrer tren.

Oh, havia estat una sort, haver agafat aquell tren i no tenir que passar la nit a Llofriu! En arribar a casa seva, el senyor Pancràs el primer que va trobar va ésser a la seva dona, que estava al llit, nua de pèl a pèl.

Trobem que no hi ha res a dir ni en què lo primer que trobés els senyor Pancràs fos la seva dona, després de tres dies d'absència, ni en què a-

questa s'estés al llit sense ni una mala camisa de dormir. S'ha de tenir en compte que això passava en ple estiu.

Però, tornem a la nostra història. M'he oblidat de dir-vos el què hi feia, al llit, la senyora del senyor Pancràs, sense ni una mala camisa de dormir. Doncs, bé: s'entretenia tocant la flauta, senzillament.

Realment, cal confessar que tocar la flauta, ni ara ni mai no ha estat cap crim. La dona d'un saxofon, bé es pot permetre l'entreteniment de tocar una flauta insignificant, mentre el seu marit és a "fer" una festa major. Sobretot, si la toca dins del llit, sense molestar ni enterar-ne als veïns. Cal veure el prò i el contra de les coses, abans de dir si una està ben feta o mal feta. Per xò nosaltres, fidels cronistes, donem tots els pèls i senyals en les nostres historietes, perquè sabem que als nostres llegidors els hi agrada examinar tant l'una cosa com l'altra.

Es clar... sí... hi ha un detall que potser perjudica un xic a la senyora del saxofon, i és que per tocar la flauta, se li va anar a acudir posar la partitura un xic més amunt de les cames de l'Antonet, el seu nebot, que aquest sí que no sabem què rediantre hi feia, dintre el llit del saxofon i també sense cap mena de vestimenta. Ja és una humorada, ja!...

Ens havíem proposat explicar-vos el perquè el senyor Pancràs, saxofon primer de la banda "El suspiro lírico", va matar a la seva dona, però si voleu que vos siguem francs, vos confessarem que encara no ho havem pogut aclarir.

Si algun dia ens vaga, li preguntarem, i allavors, amb molt de gust vos ho comunicarem.

Oscar d'Aria

EL LLOGUER DE L'ARTISTA

L'ALBERT, un futur geni de la pintura, ha rebut avís del propietari del seu estudi, de què si per tot aquell dia no pagava el lloguer, ja es podia buscar pis, perquè li clavaria els mobles al carrer.

El xicot està desesperat. No té ni una miserable pesseta i no sap com arreglar-se-les.

A la fi, després de voltar inútilment en cerca dels dotze duros que necessitava per pagar el lloguer, es decideix a anar a trobar l'amo per tal de veure si logra eternir-lo.

Però el senyor Duran no és a casa.

—Si vol parlar amb la senyoreta... — insinua la serventa que li ha obert la porta.

—Com li sembli.

—Passi, passi...

I la minyona introdueix a l'artista en el salonet íntim de la senyoreta, atiborrat de coixins de mil

—Estic contenta, Irene: amb en Lluís havem fet les paus!

—A quin reservat?

colors, evocadors dels més refinats sensualismes orientals.

—Ja em perdonarà, senyora, que l'hagi molestat — comença l'Albert — però l'afer que em porta aquí és un xic urgent i com que el seu marit no era a casa...

L'Albert explica amb tota mena de detalls les seves lluites, les seves engúnies i les grans dificultats econòmiques que està passant.

Ell té vint anys. Ella trenta cinc. El senyor Duran cinquanta. Aquests detalls sembla que no tinguin importància i, ben mirat, en tenen molta.

—Cregui, senyora, que no puc pagar. No tinc un cèntim! — acaba l'Albert desesperat.

—De debó, embusterot? — fa ella, mirant-se'l d'una manera que fa rodar el cap al pintor.

—Li asseguro!

—Això no és veritat! Vostè m'enganya! Si fins estic segura de què damunt de vostè porta diners sobrants per pagar!...

I allargant les seves mans aristocràtiques, afegeix:

—Que no veu que aquí a la butxaca dels pantalons...

Ni ell ni ella afegiren un sol mot.

Sospirs, gemecs, cruixir de sedes... i la veu d'ella que diu tota ensomniada:

—Sap què podríem fer, ara que hi som? Liquidar un trimestre!..

Vanda Rhot

NO ES BEN BE EL MATEIX

EN una presó de dones, dues penades es fan confidències.

—I per què et van condemnar a tu?

—Perquè vaig matar a un home que volia abusar de mi. I tu?

—Jo, pel mateix que tu, però el vaig matar després d'abusar-ne...!

—Oh! Si les coses es poguessin fer dues vegades! — respon amb un gran sospir la primera.

Ben Han Dins

DESCONSOL

LA senyora Carme s'ha quedat vídua i es passa els dies plorant com una Magdalena.

No hi valen consols ni bones paraules.

Per més que amics i veïns li recomanin resignació, no hi ha manera de lograr-ho.

—Però dona, no sigui així! — li diu un dia la Carmeta, la minyona —. No sé perquè plorar-lo tant, al seu marit! Al cap i a la fi, era un fresc que ens enganjava "a totes dues"!...

Vanda Rhot

—Vol que l'acompanyi?

—Pregunti-ho a la seva cartera aixó.

LA POBRA VIDUA

EN Vicents Rigau acabava de tornar d'Amèrica, on havia passat prop de vint anys, i la seva primera visita va ésser pel seu amic d'infantesa Verdolet, del que no havia sapigut res durant la seva absència.

A força d'indagacions, va saber que s'havia casat i que vivia a Horta. Sense perdre un moment, va adreçar-se cap a casa del seu bon amic. Més en arribar-hi, tingué una sorpresa molt poc agradosa.

—Passi, passi — li digué una senyora tota vestida de negre —. Ho lamento molt, senyor, però he de comunicar-li que en Verdolet, el meu pobre i estimat marit, és mort.

—De debó?

—Sí, senyor, sí, pobret! — va afirmar la vídua amb les llàgrimes als ulls —. Tan bó que era! Tan que ens estimàvem! Mai, però mai, el podré oblidar!

—I aquests nens, són fills de vostè?

—Sí, senyor: en tinc cinc, el més petit de dos anys, i el més gran, de vuit.

—Caram, si que és una situació la de vostè...

—No m'en parli, perquè les llàgrimes em venen als ulls, pobre Verdolet! Miri, jo encara no m'he tret el dol! L'estimava tant, pobre Verdolet!...

—I, fa molt que es va morir, el meu pobre amic?

—El mes passat va fer deu anys, però jo m'en recordo d'ell com si fos ahir...

En Vicents Rigau no va tornar mai més a visitar la pobra vídua "inconsolable"...

F. i K. Mela

La cura maravillosa

UAB
Universitat Autònoma de Barcelona

El doctor Bonafont, especialista en malalties dels nervis, escoltava amb tota atenció el seu client, en Romuald de Malsembrat. El pacient, parlava, donava detalls, evocava gestes heroiques de la seva vida en les lluites de l'amor, i per fi el doctor, un home fort, brú, de front obert, de pit de búfal, de bíceps de lluitador romà prengué pausadament, sentenciosament, la paraula:

—El seu cas és molt corrent, senyor de Malsembrat. Es dona molt sovint entre persones de la seva posició. Abusen fan coses que no haurien de fer, i després... passa el que passa.

Però jo li juro doctor que a casa ningú no ha estat estèril. La nostra família sempre s'ha distingit per la seva copiosíssima descendència... Jo mateix, de jove, vaig haver de donar fortes indemnitzacions a xicotetes que no van sortir indemnes de les nostres entremaliadures amoroses...

—Tot el que vulgui, però li repeteixo que el cas no és nou.

—I no hi ha cap tractament a seguir?

—Sí, un, però no sé si vostè tindrà prou virtut per acatar les meves indicacions un xic draconianes.

—Sí, sí, maní i jo obeiré. Desitjo tenir descendència amb la meua dona i accepto tots els sacrificis.

—Molt bé: doncs miri, demà mateix empenbran un viatge.

—Encantat, doctor encantat — exclamà en Romuald.

—Esperi's — observà el metge —. Vostè anirà a passar uns dies a muntanya, entre pins i aigües gelades. La seva senyora anirà a passar-los a marina i a respirar-ne la seva brisa excitadora.

—I, durarà molt, aquesta separació? — preguntà en Romuald ja no tan content.

—Durarà fins que jo l'avisi... Cal tenir un xic de paciència, ja li ho he dit, Miri, aquí té l'adreça del dos balnearis-clínica, on han d'adreçar-se vostès, però li advertixo que tan vostè com la seva senyora, han de seguir estrictament el règim que els meus practicants els indicaran.

I l'endemà mateix, en Romuald de Malsembrat i la seva senyora empenien rutes diferents, disposats a tota mena de sacrificis per tal d'aconseguir els seus anhels de tenir successió.

En Romuald, en arribar a lloc, es trobà isolat en un xalet de muntanya, voltat de pagesos i sense una sola dona ni per remei. Cada dia feia excursions pesadíssimes que al principi el deixaven extenuat, però a la fi la seva naturalesa va reaccionar i sentí que les venes se li gonflaven i que tot ell es rejoyenia.

—Ara va bé — deia l'home tot satisfet, respirant els aires purs de muntanya.

I, ja ho crec que hi anava... Sobretot per al doctor Bonafont i la casadeta, que passaven uns dies deliciosos en un xalet d'esbarjo de la costa levantina.

Passades tres setmanes, un bell matí la senyora de Malsembrat corregué tota contenta a trobar el doctor.

—Noi, això ja està! Sembla un miracle, però puc jurar-te que ja està!

—Naturalment! Hauries estat la primera que m'hauria fallat, però per assegurar el cop, passarem tres o quatre dies de tractament rabiós.

Al cap d'un mes, el senyor Malsembrat, rebia ordre d'anar-se a reunir amb el doctor a Barcelona i els dos junts empenyeren el viatge vers el xalet de recreu on estava la seva senyora.

—Apa, — digué el doctor com si obrís dues gàbies de lleons. Abraceu-vos i que tingueu sort.

En tingueren tanta de sort, que al cap de vuit mesos de la primera entrevista, va venir el desitjat hereu.

—Es gran doctor, és gran el seu mètode! No solament ha obrat el miracle, sinó que fins l'ha precipitat avançant-lo d'un mes!

I el doctor Bonafont somrigué patriarcalment i presentà al seu client una factueta de deu mil pessetes, que el senyor de Malsembrat pagà sense regatejar ni un cèntim.

Ja es ben veritat allò que diuen de què en aquest món el qui no s'aconsoa és perquè no vol!..

Sara Trusta

PROU BOLES!

EN el cafè tots estavem tips de sentir a n'en Llásticos explicar boles i més boles. En clavava unes de vegades!..

Però en Barnils, aquella nit no estava d'humor, i en arribar el seu torn, va començar a explicar.

—El cas més gros que pot passar-li a un home és aquell en què jo em vaig trobar. Oh, va ésser una cosa horrible. Tots coneixeu la meua dona, veritat? Doncs bé, horritzau-vos, un dia arribo a casa i sento soroll a la meua alcoba. Què serà? Jo que m'hi acosto de puntetes, i, quina sotragada em va fer el cor!.. La meua dona tenia un home al costat. Els ulls em van sortir de les òrbites, les mans se'm van encarrar, les cames em tremolaven...

—Acaba d'una vegada i no ens fassis patir, home!

—Esperu-vos, esperu-vos: m'apropo al llit, arrenco d'una estrebada llensols i flassades, i, horror, terror i furor!.. aquell home era el meu propi fill!..

—Això és mentida! — cridà un dels companys de penya.

—La Laieta no és capaç d'això! — protestà un altre.

—Es cert!.. Vos ho juro!.. Era el meu fill, el meu propi fill, que estava mamant com un vedell, perquè llavors tenia vuit mesos, sabeu?..

En Llásticos mai més ens va voler espantarrar infiant boles de fets que conatats amb discreció eren les coses més naturals del món.

L. A. Boca d'O.

—En Llús m'ha convidat a la inauguració de la seva exposició i a mi en aquests actes, m'hi agrada estar en caràcter; per això m'he posat el vestit de les grans exposicions.

SENSE COMPLIMENTS

EN Palaudaries ha entrat de criat a casa els marquesos de la Regata. Podríem afirmar de passada, que en Palaudaries és bon xic bèstia, però no val la pena: els fets ho demostraran bé prou.

A mig matí, en Palaudaries, sense encomanar-se a Déu ni al diable, ha entrat al quartet de bany de la senyora marquesa per lliurar-li una carta que acabaven de portar.

—I ara, Palaudaries! — ha cridat indignada la senyora — Qui li ha donat permís per a entrar? Que no ho veu que estic tota nua? Surti immediatament, mal educat, insolent, desvergonyit!...

En Palaudaries es queda plantat i riu estúpida-ment mirant-se a la marquesa que s'ha cap-buçat dins la banyera ruboritzada des dels ulls fins als talons.

—Encara riu? Però què és ximple vostè?...

—No, senyora, no — respon en Palaudaries amb tota calma — Ric, en veure que la senyora s'ha tapat tan de pressa. No val la pena, dona, no val la pena! Ja no em torno vermell, jo per aquestes coses! No veu que abans havia servit al dinou del carrer de l'Hospital!...

Fly Candor

EL DESESPER DE LA PAGESA

A la riallera i nandulandesca capital de l'Empordà, cada dijous celebren mercat i tenen instal·lat el dels ous i l'aviram, en un carrer que fa molta baixada.

En un dels darrers mercats, al bo del tràfec i del negoci, començà a caure aigua a bots i a bar-rals, que semblava que un nou diluvi s'apropava.

De sobte, les parades de la Pepona i del Janot, el seu marit, va semblar que s'encenia i ell i ella caigueren a terra estabornits.

—Un llamp! Un llamp! — començà a cridar la gent del mercat i tothom correu a socórrer els dos pagesos que havien quedat com morts.

De mica en mica els van retornar i quan la Pepona es donà compte del què havia succeït, començà a plorar desesperada.

—Per què ploreu, Pepa? — li digué l'agutzil per a consolar-la — Vos esteu bé i al Janot no li ha passat res! Què més voleu?

—Ploro pas per això, jo, ploro pas per això! — respongué ella — Ja ho sé que el llamp no ens ha fet res! Però, mireu la parada del meu marit! No hi queda res! Fins els ous se li ha emportat l'aigua carrer avall!...

Ualap

—Mira, avui no m'esperis a sopar, perquè tinc una junta...

—Com se diu, aquesta junta, Carmeta o Lluïseta?...

ALARMA JUSTIFICADA

LA senyora Simforosa i el senyor Pauet fan un petit viatge d'esbarjo.

En arribar a Riudoms, han llogat una cambra de l'hotel i s'han retirat a bona hora.

A mitja nit, el senyor Pauet surt corrents de la seva habitació cridant desesperat:

—Socors! Auxili! Correu!...

—Què li passa? — li ha preguntat el fondista tot esverat.

—La meva dona... la meva dona... que es vol tirar daltabaix de la finestra.

—I bé, i què vol que hi faci, jo? Què no és prou vostè per a evitar-ho?

—Si no és això, no és això...

—Doncs què?...

—Que aquell rediantre de finestra no és pot obrir de cap de les maneres!...

Un viatjant

—Suposo que avui estaràs contenta: et porto l'anell que em vares demanar.

—M'hauria fet més efecte que me l'haguessis fet portar per aquell dependent que hi havia a la joieria.

CAMPEROLA

AQUESTS pagesos són terribles! Fent el pau i com qui no hi toca, ells claven més "banderilles" que els corridos més corridos de la ciutat.

Aquest dia, el Xiquet de ca'l Valls, s'estava a-

jaçat a la porta de la barraca del seu troç i va escaure's a passar la Mariona del Mas Gran.

—I dò, Mariona, què vos porta per aquí?

—Si, mira, Xiquet, ja ho pots veure; m'arribava a veure aquella colla de les feixes de baix, si no s'hi adormen.

—Ai vata! Que no ho pot fer el vostre home, això?

Volen la meva flor?

—Pas el dia que va al mercat, Xiquet. Per això hi som, en aquest món, per ajudar-nos. I tu, què fas ací.

—Oh, m'entretenia! És molt divertit, aquest troç meu! Com que hi tinc aquesta barracota!... Quan estic cansat, em poso a jugar a fet, a saltar i parar, a cavall fort...

—Però, amb qui hi jugues, beneit, si estàs sol i vern com un esparver?

—Oh, en féu pas cas... Sempre passa algú que no té gaire pressa... Ara mateix, si vos no tinguesiu molta feina...

—No en tinc pas molta, Xiquet, no en tinc pas molta...

—I dò, i si juguéssim una miqueta?

—Ja ets de la broma, ja, Xiquet! I a què voldries que juguéssim?

—Es igual, això: tots els jocs són bons per a passar l'estona.

I que si són bons, i que si no ho són tant, el cas és que el Xiquet i la Mariona varen passar ben bé una hora fen tombarelles per dintre la barraca.

I el bó és que quan la Mariona se'n tornava cap al Mas Gran, tot era dir-se ella mateixa:

—Ja 'és ben enginyós, ja, aquest Xiquet! Ves "ell tot sol", com es diverteix entafurat en aque'lla barracota!...

Mireu que aquests pagesos és el que no hi ha!

Sham Haler

CONTE DE L'AVIOR

EL senyor comte de Torregrossa s'avorria sobiranament. Ni es casava cap vassall per poder usar de l'indiscutible dret de cuixa, ni quedava ja cap noia soltera en el seu comtat que no li hagués avençat el pagament d'aquest delme.

—Rodolf! — cridà, pegant un terrible cop de peu a terra.

I en oïr aquest crit saltà d'un recó de l'estança una figura estafeta, que brandava un ceptre cimerrat de cascabells.

—Maneu, senyor! — exclamà el joglar, fent una pirueta davant del comte.

—M'avorreixo!

—Ja ho veig, senyor! I em temo que algú rebrà!...

—Vull posar a prova el teu ingeni.

—Així, senyor, ja sé qui és el que rebrà. Digueu...

—Vull que em facis la més gran ofensa i que tot seguit la rectifiquis amb una altra de més grossa.

El pobre joglar es posà a tremolar, mentre el comte aclaria:

—Et dono cinc minuts de temps. Espavil·lat!

I el bon senyor anà a abocar-se a un finestral, mentre el joglar furgava en el seu cervell.

De sobte, el comte sentí que unes mans acariciaven suaument aquella part del cos que és la més carnosa que Déu ens ha donat.

—I ara, beneit! — exclamà el comte, en veure que el que així el palpava era el seu joglar —. Aquesta ofensa et costarà el cap!

—Perdoneu-me, senyor — mormolà humilment l'endiastat joglar —. No sabia que erau vos: em creia que erau la senyora comtesa!...

El fidel servidor, una volta més, havia complert les ordres del seu amo i senyor.

Sara Trusta

ELS MALS COSTUMS

A senyora Maria era una senyora molt metòdica i que tot ho feia posant-hi els cinc sentits. El desordre i les precipitacions, li encrespaven els nervis. Aquest dia estava parlant amb don Brauli de lo poc cuidadosos que eren alguns homes en certs detalls, i exclamava:

—Vol res més lleig, més antipàtic, que aquests homes que surten dels llocs reservats a mig cordar i que sense preocupar-se dels que som davant d'ells acaben de fer la seva toaleta en mig del carrer? Això és senzillament intolerable! Jo els hi clavaria una multa que els doblegaria! Ara figureu's que jo sortís d'un quiosc de necessitats amb les faldilles enlaire i acabant de lligar-me els pantalons! Vegi què diria, vostè!

El senyor Brauli es mira de cua d'ull a la senyora Maria, que és encara una tardoral de les que evoquen tota mena de mals pensaments i respon amb certa timidesa:

—Doncs, miri, senyora Maria... si em trobés en aquest cas, diria, diria... si vol que li dongui un cop de mà per acabar més de pressa!

Galipau de Reus

ELS DOS INSEPARABLES

ESCENA passa a un restaurant de la Rambla. En arribar als postres, un dels clients demana una mandarina.

Li porten la mandarina sol·licitada, cuidadosament embolicada amb paper de seda. El client desembolica el sucós fruit, aplanava ben bé el paperet de seda, el plega en quatre plecs i se'l posa a la butxaca. Es un senyor previsor aquest client del restaurant de la Rambla, i pensa en tot, en tot... No vol que el trobin desprevingut, en qualsevol moment d'una necessitat.

Mentre el senyor metòdic està donant els darrers plecs al paper de seda, la mandarina, exclama en un tó melangiós:

—Adéu, company de camí! Des del peu de l'arbre havem fet junts aquest trist viatge de la vida! Ja no ens veurem més!...

I el paper de seda respon amb resignació:

—No et desesperis, mandarina meva!... A la "sortida", ens tornarem a trobar!...

No sabem si l'idili va acabar aquí o si va continuar després de la "sortida"...

Garçon Xef

P A G E O L
 CURA LAS ENFERMEDADES DE LAS VIAS URINARIAS

Obra pronto y radicalmente — Suprime los dolores y evita toda clase de complicaciones
 Blenorragias agudas y crónicas — Prostatitis
 Estrecheces — Cistitis

Una buena limpieza interna con
P A G E O L
 cura todas las heridas del amor

I pensar que jo, per tocar el piano, necessito pendre Erotyl!...

Erotyl: és el producte magnífic per a combatre eficaçment la **IMPO-TENCIA** i la **NEURASTENIA**, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament

Venda a l'engròs i detall: *Alt de Sant Pere, 50 farmàcia del Doctor W. DUTREM. Barcelona*

presentar tot ço que tingui caràcter d'antiquetat.

o o o

SI volen passar una estona distreta, vagin a l'"Olympia". Veuran, en primer lloc, unes cascades especials que en diuen "El agua que baila". Les cascades, com vostès no deuen ignorar, sempre és una que distreu. Després, hi trobaran al "hombre que tiene el estómago de avestruz". Menja de tot, com en Francos Rodríguez quan assisteix a un banquet.

Les pupiles de ca'l Manco, l'altre dia hi van anar, puix van dir-li's que aquell home tot s'ho sabia empassar.

o o o

A Madrid, l'altre dia es va cometre un important robatori en una joieria pel procediment del "truco".

Si no troben als autors, es podria consultar al "Gordito", que en els "trucos" hi té una especialitat.

o o o

EN pocs dies s'han presentat al jutjat, tres o quatre denúncies per bigàmia.

Es un fenomen que, si hem de dir la veritat, no ens sabem explicar. Perquè, en aquests temps calamitosos, això de què hi hagi gent que vulgui casar-se dues vegades, representa un heroisme digne dels temps migevals.

Amb tants com corren pel món i que els tenen d'empaitar, perquè havent donat paraula, després no es volen casar.

o o o

A l'"Eden Concert" fan un número que es diu "Les manicures de l'amor". Està bé i treu el cop a la concurrència.

El títol està molt bé, puix de temps immemorial, s'ha demostrat que l'amor és una feina manual.

L'Àfarta Pobres

EN el "Còmic", en Manolo Sugrañes, a qui estimem més que a les nines dels nostres ulls, ens va demostrar que en qüestió de revistes és l'"as", i que "Love-me" és una cosa digna de què se'n parli i de que es recomani com es recomanen les nenes de ca la Mamà, els coberts de can Ribas i la "leche condensada marca El Niño".

Els trenta quadres de què es compon — que són uns quants més dels que el senyor Ugarte presenta en el seu molt acreditat establiment del barri xinès de Santa Madrona, són tots, per la seva magnificència, dignes d'una ciutat europea. Amb això creiem haver-ne fet el millor elogi.

La gentada que hi havia va picar de mans de tal manera, que hom — que diuen a "La Publicitat" — es pensava que era Dijous Sant i la canalla s'entretenia. Nosaltres, si ens haguessin deixat fer, també ens hauríem entretingut amb aquella mà de xicotetes, que tenen cada pamet capaç de desenrotllar del tot aquell altre pamet que tots els de LA TUIES portem amagat pels cassos de compromís.

En Sugranyes hauria d'ésser nomenat fill predilecte de la nostra ciutat, perquè és un dels homes que més treballa per fer-la ben gran i ben poblada. Ell i nosaltres, naturalment...

Diumenge i dilluns, tarda i nit, el "Còmic" va fer una gran calderada i a les hores presents, segons tenim entès, en Sugrañes, veient que el públic no hi cap al seu teatre, té la intenció de llogar la Plaça Monumental o l'Estadi de Montjuich, encara que no s'ha decidit ben bé quin dels dos locals triarà.

En fi, que l'èxit és gros i que en el pas que portem, cap a l'agost o setembre encar hi haurà "Love-Me".

o o o

UNES quantes passes més avall, també hi va haver aconeteixement dissabte passat. Ens referim al teatre "Nou", on tingué lloc l'estrena de la sarsuela catalana "La Puntai-

re", basada en la immortal novel·la de l'infatigable Clovis Eimerich.

Fou un èxit clamorós, tant de l'obra com de l'interpretació, i els hi podem assegurar que tenim "Puntaire" al "Nou" per una llarga temporada.

Perquè és un drama del poble i el poble acudeix, fidel, de igual modo que les mosques acudeixen a la mel.

o o o

EN Lluís Capdeviła i en Cassimir Giralt, tornen a col·laborar, amb l'èxit que el seu talent mereix. Ara han estrenat al "Poliorama" una opereta, musicada per un tal Hugo Hirsch, que es titola "Dolly" i que la concurrència va rebre amb sorollosos aplaudiments.

Almenys així ens ho asseguruen.

El llibre és fet de mà mestra i la música entreté, per ço que el que la va a veure, en surt d'allò més content.

o o o

AL "Coliseum" hi ha debutat "La Goya", contemporània d'en Junoy i d'en Conrad Roure.

Nosaltres podem assegurar-los-hi que no hi vam anar.

Està vist que al "Coliseum" per norma ara han adoptat,

EPI... EPI...
No ho dubteu ni un moment: Per bones gomes higièniques. — Per bons lavatges higiènics. — Per bons polvora de matar cabres: LA MUNDIAL : ESPALTER, 6

GLOBEOL
da fuerza

«LA MASCOTA»

Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques «Sense rival»

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 CTS CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barberà, 27

Ascensor

Telèfon 5221 - A.

Mont d'Or Meublee

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatre Circo Barcelonés

Telèfon 4668 - A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat
Calefacció central — Habitacions a 5 ptes.

Reserva absoluta

SARNA

Sin baño, sin peligro y rápidamente, la cura el
ANTISARNICO MARTI
VENTA:

Bruch, 49, Parlamento, 17
y Farmacias

CABRES

si en teniu i voleu que fugin esverades com si veies sin el llop, compreu la
LOTION LADIL

que la trobareu per
DOS PESSETES, al

Carrer de l'Untó, Faró 11

SARNA

(RONYA)

es cura en deu minuts amb
SULFURETO CABALLERO
Comte de l'Asalt, 86
i centres d'específics
Barcelona

PROU SIFILIS — PROU MALALTIES SECRETES

MALALTIES:

LES AFECCIONS DE LES VIES URINARIES, PELL, PURGACIONS, MALALTIES SECRETES, IMPOTENCIA, EYACULACIONS I MALALTIES NERVIOSES, són tractades al

INSTITUT MEDIC POLICLINIC

ALT DE SANT PERE, 59, PRAL., 1.ª

per el modern procediment ultra sensacional del Dr. **SLIVIO TOSHIRO**, de Yokohama, proporcionant una curació complerta i ràpida. — Tractament seriós — Eficàcia reconeguda

Els que visquin apartats, poden escriure amb detalls a: "Director de l'Institut Mèdic Policlínic, Alt de Sant Pere, 59, pral." i se'ls indicarà gratuïtament, baix sobre tancat i sense cap indicació exterior, el tractament enèrgic indicat en cada cas

Consulteu-nos una volta! — Vosaltres sereu els nostres propagadors! — No perdeu el temps! Cada minut és or per la vostra salut! — Veniu a l'Institut, o escriviu avui mateix

Aviat les nostres nenes sentimentals podran
disfrutar llegint la meravellosa novel·la

RÓMULA

que és l'obra mestra de la literatura els
tendres amors.

—Aquesta mà, és la nova felicitat!

—Que es pensa que som al cine?